

Sygn. akt VII U 1760/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: sekr. sąd. Monika Bąk-Rokicka

po rozpoznaniu w dniu 01 marca 2016 r. w Warszawie

sprawy K. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o odsetki

na skutek odwołania K. W.

od następujących decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 30 września 2015 roku, znak: ENMS/25/(...)

oraz z dnia 24 listopada 2015 roku, znak (...)

- oddala odwołania.

Sygn. akt VII U 1760/15

UZASADNIENIE

W dniu 16 listopada 2015 r. **K. W.** złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 30 września

2015 r. znak: ENMS/25/(...), mocą której organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do wcześniejszej emerytury. Odwołujący wniósł o jej zmianę poprzez wypłatę ustawowych odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczeń od daty wymagalności, tj. 25-ego dnia każdego miesiąca począwszy od grudnia 2010 roku do dnia zapłaty za poszczególne okresy.

Ponadto K. W. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 24 listopada 2015 r.,

znak: I/25/(...), mocą której organ rentowy odmówił odwołującemu wypłaty odsetek ustawowych i wniósł o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz odsetek ustawowych od należnego mu świadczenia emerytalnego począwszy od dnia 20 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniach obu odwołań K. W. przytoczył te same okoliczności. Wskazał, że organ rentowy w decyzji z dnia 2 marca 2011 r., odmówił przyznania mu emerytury. Decyzja ta, w wyniku zaskarżenia jej przez odwołującego, została zmieniona orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 lipca 2015 r. w ten sposób, że przyznano odwołującemu prawo do emerytury od dnia 20 grudnia

2010 r. Organ rentowy wykonując powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego wydał w dniu 30 września 2015 r. skarżoną decyzję, mocą której przyznał odwołującemu emeryturę od dnia 20 grudnia 2010 r. ustalając termin płatności świadczenia na 25 dzień każdego miesiąca. Jednocześnie odwołujący zaznaczył, że organ rentowy nie doliczył do emerytury odsetek za zwłokę w niewypłaconej w terminie emerytury.

Odwołujący zaznaczył, że jako przyczynę odmowy przyznania mu emerytury na mocy decyzji z 2 marca 2011 r. organ rentowy wskazał okoliczność, zgodnie z którą nie uwzględnił niektórych z okresów zatrudnienia odwołującego, gdyż stanowiska wymienione w świadectwach pracy w szczególnych warunkach nie były zgodne

ze stanowiskami wymienionymi w Wykazie A działu XIV i VII załącznika do zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. W ocenie odwołującego, organ rentowy powinien był wziąć pod uwagę utrwaloną i powszechnie znaną linię orzeczniczą, zgodnie z którą nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, tylko rodzaj powierzonych prac i to, że była wykonywana stale w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów prac wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach.

Z tego też względu, powołując się na treść art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odwołujący wskazał, że w jego ocenie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji o przyznaniu mu prawa do wcześniejszej emerytury jest data złożenia wniosku o przyznanie emerytury. Zdaniem odwołującego, organ rentowy dysponował od tej chwili dokumentacją wystarczającą do ustalenia, iż odwołującemu przysługuje prawo do wcześniejszego świadczenia emerytalnego już w czasie postępowania wyjaśniającego.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 7 grudnia 2015 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania K. W. na podstawie art. 477¹ k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy przywołał okoliczności związane z dochodzeniem przez ubezpieczonego roszczenia o wcześniejszą emeryturę w postępowaniu odwoławczym, zakończonym wydaniem w dniu 7 lipca 2015 r. wyroku przez Sąd Apelacyjny w Warszawie, mocą którego zmieniono zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 marca 2011 r. w ten sposób, że przyznano K. W. prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 20 grudnia 2010 r. Organ rentowy wskazał, że wykonując wymieniony wyrok Sądu Apelacyjnego wydał w dniu 30 września 2015 r. skarżoną decyzję. W dniu 13 listopada 2015 r. ubezpieczony złożył wniosek o naliczenie odsetek za sporny okres, jednakże organ rentowy odmówił prawa do odsetek, wskazując, że nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu świadczenia w myśl art. 85 ust. 1 u.s.u.s. Ponadto organ rentowy zaznaczył, że w przedmiotowej sprawie za ostatnią okoliczność niezbędną do wydania decyzji uznał dzień wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny w dniu 8 lipca 2015 r. Organ rentowy wskazał również, iż w powyższym wyroku nie stwierdzono odpowiedzialności organu rentowego. Okoliczności te, w ocenie organu, uzasadniały odmowę wypłaty odsetek na mocy decyzji z dnia 24 listopada 2015 r.

Sprawa zainicjowana odwołaniem K. W. od decyzji z dnia 24 listopada 2015 r. prowadzona pod sygn. akt VII U 227/16, mocą zarządzenia z dnia 8 lutego 2016 r. została połączona ze sprawą z odwołania od decyzji z dnia 30 września 2015 r. o sygn. akt VII U 1760/15 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, na podstawie art. 219 k.p.c.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. W. w dniu 22 listopada 2010 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. wniosek o emeryturę. Do wniosku załączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych, zaświadczenia o zatrudnieniu oraz świadectwa pracy, w tym świadectwa wykonywania pracy

w szczególnych warunkach (wniosek o emeryturę wraz z załącznikami k. 1-36 tom II a.r.).

Po rozpoznaniu wniosku K. W. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał w dniu 2 marca 2011 r. decyzję znak: ENMS/6/(...), na mocy której odmówił mu prawa do wcześniejszej emerytury, gdyż ubezpieczony nie udowodnił wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że nie uwzględnił zatrudnienia odwołującego w (...) S.A. w W., gdyż stanowiska wymienione na świadectwach wykonywania pracy nie były zgodne ze stanowiskami wymienionymi w wykazie A załącznika do zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983r. Ponadto organ rentowy na dzień 1 stycznia 1999 r. przyjął za udowodniony łączny staż pracy odwołującego w wymiarze 26 lat, 8 miesięcy i 16 dni (decyzja ZUS z 02.03.2011 r. tom II k. 81 a.r.).

Od powyższej decyzji za pośrednictwem organu rentowego K. W. wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie, inicjując tym samym postępowanie któremu nadano sygn. akt VII U 402/11 (odwołanie k. 1-5 a.s. VII U 402/11).

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie K. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 marca 2011 r. znak: ENMS/6/(...). Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wskazał, że odwołujący nie wykazał stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat. Sąd oparł się na materiale dowodowym w postaci łącznej opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu BHP, z której wynikało, że jedynie okres zatrudnienia od 1 stycznia 1975 r. do 31 marca 1986 r. stanowił pracę w warunkach szczególnych. Pozostałe okresy zatrudnienia odwołującego w (...) S.A. nie zostały uznane za pracę w warunkach szczególnych uzasadniających przyznanie wcześniejszej emerytury z uwagi na charakter pracy wykonywanej przez K. W. (wyrok z 12.12.2013 r. z uzasadnieniem k. 266-274 tom II a.s. VII U 402/11).

Wyrok powyższy został zaskarżony przez stronę odwołującą w drodze apelacji, wniesionej dnia 31 stycznia 2014 r. (apelacja k. 279-285 tom II a.s. VII U 402/11).

Wyrokiem z dnia 7 lipca 2015 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 marca 2011r. znak: ENMS/6/(...) w ten sposób, że przyznał K. W. prawo do emerytury od dnia 20 grudnia 2010 r.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny podniósł, że Sąd Okręgowy nie wyjaśnił wszystkich okoliczności sprawy, nie ocenił w pełni zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i bezpodstawnie oparł się jedynie na opiniach biegłych

z zakresu bhp, których dopuszczenie na wskazane okoliczności było w ocenie Sądu Apelacyjnego zbędne.

Sąd Apelacyjny powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego podkreślił, że w spornych przypadkach uwzględnienie okresów wykonywania pracy szkodliwej lub uciążliwej wymaganej do przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym następuje po ustaleniu rzeczywistego zakresu obowiązków oraz wykonywania bezpośrednio i stale szkodliwego zatrudnienia. W tym kontekście Sąd Apelacyjny uznał, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy wymagały uzupełnienia, wobec czego dopuścił dowód z przesłuchania świadków zgłoszonych przez odwołującego w osobach H. S. oraz K. K.. Na podstawie zeznań tych świadków oraz dowodów zebranych w toku postępowania przed Sądem Okręgowym Sąd Apelacyjny ustalił, że chociaż w spornym okresie zatrudnienia ubezpieczony miał wpisane w angaż różne stanowiska, to w rzeczywistości w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności lakierowania ręcznego lub natryskowego - niezhermetyzowanego, które to prace odpowiadają rodzajowo stanowisku znajdującemu się w Wykazie A dziale XIV pod pozycją 17 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1984 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd Apelacyjny uwzględnił również okres zasadniczej służby wojskowej odbywanej przez odwołującego w okresie od 27

lutego 1973 r. do 19 grudnia 1974 r. pomiędzy okresami wykonywania pracy w warunkach szczególnych do staży pracy o tym charakterze.

Powyższe okoliczności prowadziły do stwierdzenia przez Sąd Apelacyjny, że odwołujący przepracował ponad 15 lat w warunkach szczególnych od 4 maja 1970 r. do 31 marca 1986 r., spełnił również na dzień 20 grudnia 2010 r. pozostałe warunki do uzyskania prawa do emerytury na podstawie art. 184 r. w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wobec czego na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł o przyznaniu odwołującemu prawa do emerytury (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 07.07.2015 r. z uzasadnieniem k. 317 i 313-330 tom II a.s. VII U 402/11).

Odpis powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie wraz z uzasadnieniem został doręczony do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. w dniu 28 sierpnia 2015 roku. Dnia 3 września 2015 r. akta przekazano do wykonania ww. wyroku (potwierdzenie odbioru odpisu wyroku SA w Warszawie wraz z uzasadnieniem, pismo wydziałowe z 03.09.2015 r. - tom II a.r.).

Wykonując omówiony wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 30 września 2015 r. wydał decyzję znak: I/25/(...) o przyznaniu K. W. prawa do emerytury (skarżona decyzja ZUS z 30.09.2015 r. tom II a.r.).

Pismem z dnia 13 listopada 2015 r. K. W. w związku z prawomocnym zakończeniem postępowania w sprawie wcześniejszej emerytury wniósł o wydanie decyzji odsetkowej i wypłatę ustawowych odsetek od daty wymagalności do dnia zapłaty (wniosek odwołującego z 13.11.2015 r. tom II a.r.).

W odpowiedzi na powyższy wniosek Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 24 listopada 2015 r. wydał decyzję, znak: I/25/(...), na mocy której odmówił wypłaty odsetek ustawowych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na treść art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazując, że w sprawie dotyczącej prawa odwołującego do wcześniejszej emerytury Sąd w sentencji wyroku nie wskazał odpowiedzialności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do wypłaty zaległych odsetek od miesiąca grudnia 2010 r., w związku z czym brak podstaw do ich wypłaty (skarżona decyzja ZUS z 24.11.2015 r. tom II a.r.).

W odpowiedzi na decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 września 2015 r. oraz z dnia 24 listopada 2015 r. K. W. złożył odwołania od każdej z decyzji, inicjując tym samym postępowania o sygnaturach VII U 1760/15 oraz VII U 227/16. Sprawy zostały połączone do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz dalszego prowadzenia pod sygnaturą VII U 1760/15 na podstawie art. 219 k.p.c. (zarządzenie k. 9 a.s. VII U 227/16).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w skład którego w całości wchodziły dowody z dokumentów, przede wszystkim akta organu rentowego, jak również akta sprawy toczącej się przed tutejszym Sądem pod sygn. VII U 402/11 oraz sprawy toczącej się przed Sądem Apelacyjnym pod sygn. III AUa 360/14. Podkreślić należy, że okoliczności składające się na stan faktyczny sprawy były bezsporne i były zgodnie oraz w sposób spójny podnoszone przez obie strony postępowania. W tych okolicznościach Sąd Okręgowy dał wiarę zebrany w sprawie dowodom w całości i nie miał żadnych wątpliwości w przedmiocie ich wiarygodności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania K. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 30 września 2015 r. znak: ENMS/25/(...) oraz

z dnia 24 listopada 2015 r. znak: I/25/(...) są bezzasadne i podlegają oddaleniu.

Jak wskazano w poprzedniej części uzasadnienia, stan faktyczny niniejszej sprawy był bezsporny i w zasadzie dotyczył przebiegu postępowania zarówno przed organem rentowym, jak i postępowania odwoławczego w przedmiocie wniosku K. W. o przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. W ocenie ubezpieczonego, na etapie postępowania wyjaśniającego prowadzonego przed organem rentowym, Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych były znane okoliczności niezbędne do przyznania tego prawa, w postaci możliwości zaliczenia okresu służby wojskowej do okresu stażu pracy w warunkach szczególnych. Tym samym organ rentowy nie miał podstaw do odmowy przyznania prawa do emerytury, a jej późniejsze przyznanie przez Sąd Apelacyjny w Warszawie na mocy orzeczenia z dnia 7 lipca 2015 r. świadczyło

o opóźnieniu w wypłacie świadczenia z winy organu rentowego. Spór w niniejszej sprawie koncentrował się więc wokół prawa K. W. do odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczenia, wobec czego na gruncie niniejszej sprawy należało ustalić, czy organ rentowy był zobowiązany do wypłaty na rzecz ubezpieczonego odsetek od opóźnionego w wypłacie świadczenia.

Sąd Okręgowy zaznacza, że prawo ubezpieczonych do odsetek z tytułu opóźnienia w przyznawaniu i wypłacaniu świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych reguluje przepis art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym, jeśli Zakład Ubezpieczeń Społecznych - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych

z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub

nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego.

Nie dotyczy to jednak przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W judykaturze ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym określenie „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków jej uzyskania. Drugi ze wskazanych przypadków oznacza sytuację, w której organ rentowy odmawiając świadczenia naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2004 r., II UK 485/03).

Natomiast zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2009 Nr 153, poz. 1227 ze zm.) organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. Przepis art. 118 ust. 1a stanowi, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Warunkiem powstania roszczenia o zapłatę odsetek po stronie ubezpieczonego jest więc wypłacenie świadczenia po upływie 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, poprzez którą należy rozumieć rozstrzygnięcie ostatniej kwestii koniecznej do ustalenia uprawnień danej osoby ubezpieczonej. W sytuacji, gdy organ nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, za dzień jej wyjaśnienia przyjmuje się datę wpływu do organu rentowego prawomocnego orzeczenia. Sens przepisu ust. 1a jest więc taki, że jeżeli organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie w terminie niezbędnych okoliczności, powinien wypłacić nie tylko świadczenie od dnia, w jakim

powinna być wydana decyzja, ale i odsetki za opóźnienie wypłaty. Jeśli odpowiedzialność organu rentowego nie została stwierdzona, odsetek się nie wypłaca.

W tym miejscu należy przytoczyć pogląd wyrażony w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011 r. (I UZP 2/11), zgodnie z którym, gdy wyjaśnienie okoliczności warunkujących nabycie prawa do świadczenia następuje dopiero w postępowaniu sądowym, wyłączenie odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w jego przyznaniu ma miejsce wtedy, gdy mimo podjęcia - w ramach posiadanych kompetencji i nałożonych obowiązków - wszystkich niezbędnych czynności, organ ten nie dysponował materiałem dowodowym pozwalającym

na dokonanie ustaleń faktycznych umożliwiających wydanie decyzji zgodnej z treścią wniosku ubezpieczonego. W wyroku z dnia 27 września 2002 r.

(II UK 214/02) Sąd Najwyższy dodał także, że wykazanie istnienia prawa

do świadczenia i daty jego powstania obciąża dowodowo wnioskodawcę. Jeżeli zatem organ rentowy, w ramach udzielonych mu kompetencji i nałożonych nań obowiązków, podjął określone przepisami działania zmierzające do wyjaśnienia wszystkich okoliczności warunkujących nabycie przez ubezpieczonego prawa do świadczenia, późniejsza zmiana decyzji odmownej prawomocnym wyrokiem sądowym nie oznacza, że przekroczenie terminu do ustalenia prawa do świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ ten ponosi odpowiedzialność w rozumieniu art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W ocenie Sądu Okręgowego, skarżona decyzja z dnia 24 listopada 2015 r. odmawiająca przyznania odsetek odwołującemu jest prawidłowa, brak bowiem podstaw do stwierdzenia, że K. W. przysługuje prawo do odsetek na podstawie art. 85 ust. 1 u.s.u.s. Nie sposób zgodzić się z argumentacją odwołującego, zgodnie z którą charakter pracy odwołującego w okresie jego zatrudnienia w zakładzie (...) S.A. był organowi rentowemu wiadomy w chwili rozpoznawania wniosku o przyznanie emerytury z 22 listopada 2010 r. W tym kontekście odwołujący słusznie powołał się na ugruntowane orzecznictwo, zgodnie z którym o charakterze pracy nie decyduje nazwa stanowiska, lecz jej rodzaj oraz wykonywanie jej w sposób stały oraz w pełnym wymiarze czasu pracy. P. wymaga, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest ograniczony środkami dowodowymi wymienionymi

w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania

o świadczenia emerytalno-rentowe i zasady wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983

Nr 10, poz. 49). Oznacza to między innymi, że obowiązek wykazania, że wnioskodawca spełnia przesłanki do uzyskania świadczenia ciąży właśnie na wnioskodawcy. Tymczasem jak wynika z materiału dowodowego zebranego w sprawie, odwołujący

do wniosku z dnia 22 listopada 2010 r. nie załączył żadnych dowodów, z których organ rentowy mógłby już na etapie postępowania wyjaśniającego wywnioskować, że praca odwołującego w spornym okresie odbywała się w warunkach szczególnych.

Powyższe prowadzi do wniosku, zgodnie z którym ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie stażu pracy w warunkach szczególnych. Do ustalenia tej okoliczności doszło w toku postępowania przed Sądem Apelacyjnym, który zwrócił uwagę na konieczność uzupełnienia materiału dowodowego o dowody

z zeznań świadków. Dopiero przeprowadzenie powyższych dowodów przez

Sąd Apelacyjny pozwoliło ustalić, że praca wykonywana przez K. W.

w okresie zatrudnienia w zakładzie (...) S.A. w W. w okresie

od 4 maja 1970 r. do 31 marca 1986 r., a więc w wymiarze przekraczającym 15 lat, miała charakter pracy w warunkach szczególnych, co w konsekwencji prowadziło

do uznania, że odwołujący spełnia wszystkie wymogi przewidziane do uzyskania wcześniejszego świadczenia emerytalnego i zmiany decyzji. Oznacza to, że za dzień ustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, zgodnie z treścią

art. 118 ust. 1 a ustawy emerytalnej, należało uznać dzień wpływu prawomocnego orzeczenia Sądu Apelacyjnego.

Skoro więc wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie stwierdzający, że K. W. spełnia wszystkie przesłanki do uzyskania

wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, wpłynął do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. w dniu 28 sierpnia 2015 r.,
to zgodnie z cytowanym wyżej przepisem należało przyjąć, iż w tym właśnie dniu doszło do ustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania skarżonej decyzji z dnia 30 września 2015 roku.

W kontekście odwołania K. W. od decyzji organu rentowego z dnia 30 września 2015 r. Sąd Okręgowy podkreśla, że zgodnie z § 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1999 r. Nr 12, Poz. 104) odsetki wypłaca się z urzędu łącznie z wypłatą opóźnionego świadczenia. Jeżeli odsetki nie zostały wypłacone łącznie z wypłatą opóźnionego świadczenia, wypłaca się je nie później niż łącznie z wypłatą świadczenia w następnym terminie jego płatności, gdy dotyczą świadczenia okresowego, albo niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 30 dni, gdy dotyczą świadczenia jednorazowego. Skoro jednak organ rentowy w ogóle nie był zobowiązany do wypłaty odsetek, to nie ciążył na nim obowiązek rozstrzygnięcia o tej materii na gruncie wskazanej wyżej, skarżonej decyzji.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd stwierdził, że wobec stwierdzenia braku odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, organ rentowy przyznał ubezpieczonemu świadczenie w terminie przewidzianym w art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wobec czego nie zaszyły przesłanki do przyznania ubezpieczonemu odsetek za opóźnienia w wypłacie świadczenia. Skutkowało to oddaleniem obu rozpoznawanych odwołań na podstawie art. 477¹⁴ k.p.c., w związku z czym orzeczono jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)

K.S.